

Nordeķu muižiņas saimnieks **Valters Ozoliņš** pārstāv to dedzīgo cilvēku kategoriju, kas lietas sauc īstajos vārdos, no riska nebaidās un nekautrējas arī eklektiku un kiču atziņai par kultūras mantojuma organiskām parādībām. Viņš neslēpj, ka Rīgas saimniekiem finansējuma piesaistē klājas visgrūtāk, ka restaurācijas izmaksas puse aiziet tiešajiem darbiem, bet otra birokrātijai, viņš zina, ka ēkai nāk līdzīgi bijušo parādu un aizvairojuma smagums, taču optimismu nezaudē. Kā uzņēmējs viņš jūtami cietis kovida krīzē, taču pieminekli gan atjauno, gan apdzīvo un žēloties negrasās. Gluži pretēji – iet uz gaismu!

Griba un gaismiņas

Elvita Ruka

Lai pirktu īpašumu vietā, kur saimniekus vienmēr sasniedz kāda vēriņa kaimiņa acs no tuvējām augstceltnēm, kur apkārtnē riņķo mašīnas un dažāda reibuma pakāpes zaļās zonas cienītāji, kur kādreizējā muižiņas romantiķa apaugusi ar biezu problēmu slāni, motivācijai ir jābūt ļoti spēcīgai. Valters atzīst, ka līdzīgu vietu meklējis mērķtiecīgi un visā Latvijā. Viņa ģimenes bizness ir saistīts ar ziediem un pasākumu noformēšanu, bet tam vienmēr vajag telpas un gaisotni. Ar ballītēm, pieņemšanām un svinībām iepazītas visdažādākās vietas un iespējas visā Latvijā, taču savām vēlmēm atbilstošākā tā arī nav atrasta – gribējies pretstatot: dzīvot pašiem un rīkot pasākumus, kamerstila gaisotni un pietiekami vietas, skaistu jumtu virs galvas un vienlaikus dabas klātbūtni, svinīgumu un omulību. Protams, arī vēsturisko stāstu!

Fasādes un netveramā vilinājums

"Trināmies pāris gadu – tā bija mūsu profesionālā ambīcija. Nopirkām laukos zemi, sākām

taisīt projektu, izrakām dīkus, sakārtojām vidi, iestādījām divus hektārus delfīnu un citus košuma augus. Bet, kad projekts bija gala saskaņošanā, kā no gaisa nokrita šī muižiņa... Jā, gribējām būvēt, bet nevar ne uzcelt, ne nopirkt netveramo – dvēseli, auru, gaisotni, iepriekšējo paudžu pēdas. Tas bija mūsu ģimenes kopīgs lēmums un risks. Apzinājāmies, ka viegli nebūs, jo tajā brīdī pat nebija naudas pirkuma summai, kur nu vēl atjaunošanai", 2018. gada izšķirošo soli komentē Valters. Tolaik, kad presē un nekustamo īpašumu portālos parādījās kliezējoši sludinājumi "Izolē pārdod vienu no izcilākajām baroka laikmeta koka celtnēm Rīgā – Nordeķu muižu Buļļu ielā 16, Rīgā (Ilģuciemā)", viņš bija visai duālā situācijā attiecībā pret šo īpašumu.

TAS BIJA MŪSU ĢIMENES KOPĪGS LĒMUMS UN RISKS. APZINĀJĀMIEM, KA VIEGLI NEBŪS, JO TAJĀ BRĪDĪ PAT NEBIJA NAUDAS PIRKUMA SUMMAI, KUR NU VĒL ATJAUNOŠANAI.

Ēku izolēja Rīgas domes Īpašumu departaments, par parādiem to atsavinot ēkas glābējam – Valtera onkulim. Jau toreiz situācija likās komplicēta, bet tagad Valters atzīst, ka puspatiesības un maldinājumi bijuši no visām iesaistītajām pusēm. "Trešā daļa no manas dzīves... Divdesmit gadu es cēlos un gūlos ar domām par muižņu, visu tai atdevu," tolaik presei vēstīja ilggadējais Nordeķu muižas nomnieks Artūrs Ozoliņš. "Viņam, kas savulaik kompleksu izglāba no bojāejas, pirkuma tiesības netika dotas," ziņoja prese. "Gluži pretēji. Viņam telpas jāatstāj un jāatdod nomas parāds – vairāk nekā 60 tūkstoši eiro," sašūta nomnieka līdzjutēji, bet domē izklīdēja citu versiju: "Ozoliņš ticis atbalstīts kā reti kurš, bet viņš solījumus nav pildījis. Ilgāk

auklētis nevar!" Valters abstrahējies no negācijām, pieņēmis izsoli kā faktu, kas uz viņu neatietas, taču sanācis citādi.

"Kaut arī Nordeķos saimniekoja mans onkulis, biju te ciemojies tikai vienu reizi – pirms kāda pasākuma uzliku ziedu kompozīciju. Tas arī viss, bet īpašo gaisotni sajutu. Te nebija ūdens un apkures, bet koka restaurācija kungu mājai bija perfekta. Vēl pirms tika saglabātas konstrukcijas. Tad spītoja mākslinieki. Tēlnieki ārpusē, dažādas izstādes un restaurācijas darbi iekšpusē. Detaļas atdzima tepat uz vietas, te taču bija galdniecības darbnīca. Nedrīkst teikt, ka viss bija slikti – 2006. gadā te notika pieminekļu aizsardzības Gada balvas pasākums, restaurācija tika novērtēta visaugstākajā līmenī – laureāts taču bija tieši SIA "Nordeķu muiža!" uz mirkli iekāst Valters un atgriezās pie galvenā – ēkas. Viņa onkuļa draudzība ar māksliniekiem ārpusē radīja skulptūru dārzu, bet muižiņas fasādē bija rezultējies ar ekstravagantu spilgti bordo krāsu, kas ekscentriski kontrastēja ar šķībi zaļo žogu un pārējās ēkas noplukumu – nekādas sterilitātes un ob-

Foto: Elvita Ruka un no V. Ozoliņa privātajā arhīva

ligātā pareizuma, taču cieņa pret vēsturiskajām detaļām un radoša iedvesma pārparēm.

"Tieši šī fasāde bija nofotografēta un kalpoja par paraugu mūsu tolaik topošajai iecerei. Rādījām to arhitektiem iedvesmai – ko uzskatām par labu un mums saistošu arhitektūru. Sanāca, ka fasāde kā magnēts atvilka mūs atpakaļ," Nordeķu pirkšanas iracionālos aspektus atklāj saimnieks. Sākuma cena 380 000 eiro atbaidīja visus pircējus, bet arī trešajā kārtā bez Valtera Ozoliņa neviens nepiedalījās. "200 000 bija nesamērīga un neadekvāti augsta cena īpašumam, kurā ir tik daudz ziņāmu un noklusētu apgrūtinājumu, kurā ir tik daudz jāiegulda," Valters neslēpj savu attieksmi, taču atzīst – ko tu liktenim padarīsi? Pirmais Ozoliņš sevi pasludināja par cietēju, taču izglāba ēku no sabrukšanas. Nākamajam enerģija jādubulto, lai uzsāktais darbs rezultētos sev un citiem par prieku.

Tiesības nebūt perfektiem

"Pirms divdesmit pieciem gadiem te iekšā auga koki," saim-

◀ Nordeķu muižiņa jau šobrīd priecē ar gaisu un maina apkārtnes paradumus, kam brikšņos izauguši pastaža likusies uz mūžiem.

▲ Saimnieks no ziediem un cipariem ātri pievērsies praktiskām lietām – mūdienu muižkungu vairs nedzīvo aristokrātiskos augstumos, bet daudz strādā pašī.

TAS, KA MUIŽIŅA IR NEVIS NOMAĻUS, BET VISU ACU PRIEKŠĀ, IR GAN AR PLUSA, GAN MĪNUSA ZĪMI. LABI TĀPĒC, KA GALĪGI SABRUKT TAI NEATĻĀVA, IEDZĪVOTĀJI TOMĒR CĒLA TRAUKSMI. SLIKTI TĀPĒC, KA VISI APKĀRTNES BOMŽI UN VANDAĻI TO UZTVĒRA KĀ SAVU TERITORIJU. IR CILVĒKI, KAS TE NOKĀRTOJAS JOPROJĀM...

nieks neslēpj bijušās pastažas mērogu un pašvaldības Īpašuma departamenta merkantilo nostāju. Padomju laiks bija grāvis un piesmējis ar pilnu jaudu – kam gan tāda muižniecības palieka visapkārt plaukstošajā blokmāju citadelē bija vajadzīga? Ja nu vienīgi proletariāta dzīvokļiem, kas iekundējās pat dārznieka mājas nekad neapdzīvotajā mansardā, ja nu vienīgi vēlēšanu iecirkņim, ja nu vienīgi zemapziņā mītošai atbēdības saldmei – ja nav man, lai nav nevienam...

Taču oāze kādreiz te bija un romantika gāja rokrokā ar saimnieciskumu. Avotos muiža pirmo gadsimta beigās tā piederēja Rīgas rātes loceklim Hermanim Vi-

fon Nordeka vārdu – no tiem laikiem tad arī palicis nosaukums. Senāk tā bijusi liela graudkopības saimniecība ar septiņpadsmit ēkām, tostarp diviem krogiem. Parādi nav bijuši nepārasta parādība arī senākos laikos, tāpēc 18. gadsimta otrajā pusē muiža tikusi ieķīlāta un vairākas reizes mainījusi īpašniekus. Katrs no tiem atstājis savas pēdas interjerā, apkārtņē, dzīves prioritātēs... Tās jaušamas pat interjerā, kur ne tikai nav vienotas stilistikas, bet pār māksliniecisko dominē praktiskais piegājieni.

"Butaforija, kičs – tas ir normāli visos laikos. Bija brīdis, kad te gandrīz viss bija zeltīts dekorējumos – koka muižiņā, kas no ārpuses tādu greznību nesola... Vai istaba ar griestu gleznojumu tādā kā japāņu stilā ar putniem un puķu vitnēm – pārsteigums!

Durvis uz to istabu no vienas puses ir melnas, lai pieskaņotos... Citur uz koka sienām bijuši gleznojumi. Kad pārbūves laikā sienu demontēja, tad tās fragmenti citur ielikti kā ielāps nākamajai sienai – agrāk dzīvoja racionālāk un bez normatīvajiem aktiem. Naudas trūka arī muižniekiem. Dārznieka mājas būvniecībā ir izmantoti materiāli no citām nojauktām ēkām, līdzekļu vienmēr bija tik, cik bija, bet tāpēc jau dzīve neapstājās," Valters aizstāv tiesības arī ēkām nebūt perfektiem. Mainoties saimniekiem, eklektika ir neizbēgama, tad kāpēc no tās izvairīties?

"Var jau teikt, ka nekā diža iekšā nav, visi smukumi uz griestiem vien... Pat podiņu krāsnis izdemolētas, bet mums patīk, pietiek un apzināmies, kāda tā ir vērtība. To arī restaurējam. Pietiek jau, ka

visi pamata glābšanas un labiekārtošanas darbi jāveic vienlaikus – ūdens pievadīšana un kanalizācijas ierīkošana vien bija birokātiskās cīņas varoņdarbs, par nesamēriģajām izmaksām nerunājot," no smukumiem pie skarbās realitātes atgriez Valters – saimnieks, kurš par papīru, normatīvu, MK tādu un pašvaldības šitādu noteikumu absurdiem ne baidās runāt skaļi un skarbi. "Īpašuma nodoklis ir neatbilstošs situācijai, kad pašvaldība pati nespēj vai negrib rūpēties par vēstures pieminekli un glābšanas nolūkos pārdod privātpašumā... Te būtu jāatrod kompromiss, taču birokrātijas slogs kopumā ir nomācošs, papīru darbi ir lielāki nekā reālā īpašuma sakārtošana, katrā iestādē ir savi noteikumi, kas vēl runā vieni pret otriem. Finansējuma piesaistē noteikti esam neizdevīgākā situācijā kā perifērijas kultūras pieminekļu īpašnieki, drīzāk tiekam turēti nemitīgā uzraudzībā un spriedzē," sajūtās dalās Valters, kurš uzsvēr arī sabiedrības mentalitātes paradoksus.

"Tas, ka muižiņa ir nevis normaļus, bet visu acu priekšā, ir gan ar plusa, gan mīnusa zīmi. Labi tāpēc, ka galīgi sabrukt tai neatļāva, iedzīvotāji tomēr cēla trauksmi. Slikti tāpēc, ka visi apkārtnes bomži un vandāļi to uztvēra kā savu teritoriju. Ir cilvēki, kas te nokārtojas joprojām... Paradokss ir tāds – kamēr brūc kopā, tikmēr patiesas rūpes nav ne domei, ne sabiedrībai. Tiklīdz kļūst par privātpašumu, tā viedoklis un tiesības ir katram – gan diķis visiem pienākas, gan pati muiža. Tad arī kakā pie sētas vai, no parka puses ienākuši, pagalmā uzkurina ugunsgrūku un izklaidējas. Kā? Nu, piemēram, mēģina sadauzīt kādu mākslas darbu. No kādreizējā skulptūru dārza te jau tā ir palikuši tikai divi gatavi un viens nepabeigts darbs, taču vandāļus vilina. Te pilnīgi ierasta ir situācija, kad bērns ar roku dažu skulptūru, bet māte mierīgi skatās... Vienīgais, kas ir mainījies – nedaudz biežāk parkā parādās pašvaldības policija. Kur tā bija agrāk – 2005. gadā,

Dārznieka māja ar padomju saimniekošanas paliekām šobrīd ir visai nepievilcīga, taču tas netraucē saimniekiem sapņot par apartamentiem vai pašu ģimenes mājvietu šajā "piparkūku namiņā".

ja nemaldos, kad vandāļi parkā nodedzināja koka ūdenstorni? Tas arī bija kultūras piemineklis, tikai uz privatizētas zemes."

Kovida spēriens

"Kuri tad ir tie labie laiki bijuši?" atsmēj Valters, taujāts par ārkārtas situācijas ietekmi uz muižas atjaunošanas gaitu. Viņa ģimenei sanācis mobilizēties un pārcelties uz dzīvi Nordeķos agrāk, nekā ielānāts iepriekš. Pasākumu vakuums, apsūkums ziedu tirdzniecības nozarē, kas ir ģimenes pamata bizness, mājsede, attālinātās mācības bērniem, neparedzēts finanšu plūsmas samazinājums... Vai šādā laikā iespējams muižiņu atjaunot kā greznumlietu vai brīvā laika nodarbi? Pagājušā pavasarī turpinājušies glābšanas darbi, kas uz-

sākti ar Kultūrkapitāla fonda atbalstīto arhitektoniski māksliniecisko izpēti, vasarā izdarīts viss iespējama un neiespējama, lai kungu mājā sakārtotu pamata labierīcības, rudenī vēl dzīvošana Nordeķos likusies iespējama vien nākamajā gadā, taču pandēmijas otrais vilnis līcis sagrupēties uzreiz – visu auksto, skaisto ziemu ģimene ar divām skolās vecuma meitām jau pavadījusi muižas otrajā, mansarda, stāvā iekārtotajā dzīvoklī. Bet mājai tas ir galvenais – dzīvība un regulāra klātbūtne! Arī tad, ja finansiāli jāatsakās no visa cita, tas noteikti ir to vērts – pilsētas vidū dzīvot savā oāzē, kuras atjaunošana priecē arī citus.

"Teritorija ir problemātiska, pret to viss atduras. Koki nav tikai skaistums un gods, bet arī liela

Muižiņas zāle ir neliela, omulīga un tomēr grezna, par ko jāpateicas smalki atjaunotajam griestu dekoram.

ķībele. Dižliepu dēļ ūdens pievilkšana bija daudz sarežģītāka un dārgāka. Daudzi koki ir sastādīti patvaļīgi. Ozoli gar trotuāra malu – ar pusotra metra atstarpi! Tie ir jāretina, bet ierēdņiem domāšana vienā virzienā – mēs savu reputāciju ar koku žāgēšanu nebojāsim! Tāda situācija bija kopš paša sākuma, līdz pirms dažām dienām notika brīnums – kāds speciālists bija domājis pārliecinājis, ka te jāveido cirptu koku aleja... Aizsardzības joslās arī ir putrošanās, pieminekļi ir gan visa "Nordeķu muižas apbūve", gan daļa no parka, bet kura tieši – neviens nespēj precizēt... Muižai pieder 2000 kvadrātmetru zemes, beidzas aiz diķa, bet tur jau ir publiska telpa. Ziemā, kad ledus, slido visi – lūdzu! Mēs netaisāties iekarādēties, taču pudeles un mēslus gan nemetiet... Visus jau nepāraudzināsi, taču labs piemērs strādāt. Pāris gadus pirms izsoles te tiešām bija bēdu leja, viss ieaudzis brikšņos, vandāļi ik pa brīdim pielikuši roku... Kad mēs parādījāmies, attiecīgie bija parupja un neticības pilni. Tad pamazām, lapa grābjot un sniegu tīrot, cilvēki nāk uz kontaktu. Teju visi runā tikai krieviski, kas man, laukos augušanai, ir problemātiski, bet pamazām esmu ielauzījies. Visus

interesē, kas te būs. Kad saku, dzīvosim paši un rīkosim svētkus citiem, reakcija divējāda: vieni žēlo – kā jūs esat piečakarēti, otri uzmundrina un slavē," stāsta Valters, kas nu jau iesvētīts arī visos praktiskajos darbos.

"Muižiņas būvprojoms ir standarta baļķu garumā – 24 x 12 metri, viss pārējais tapis pakāpeniski. Padomju laiku spokainās piebūves ir novāktas, tāpat visas sabūvētās starpsienas. Pamatā ir guļbūve, un māja joprojām stāigā. Spraugas pat manā laikā ir mainījušās par diviem centimetriem – māja joprojām ir dzīva! No oriģinālajiem logiem saglabājušies tikai četri, pārējie ir kopijas. Tie visi ir groplogi – tādi, kas iestrādāti ēkas nesošajā konstrukcijā, tāpēc to nomaīņa ir īpaši sarežģīta. Neatliekamā problēma ēkai bija jumts. Pirmajā reizē no NKMP glābšanas programmas atbalstu neguvām, taču pēc tam trīs kārtās saņēmām pa 10 000 eiro. Mantojuma pārvalde seko līdz un atbalsta, saskaņojam visu, kas attiecas uz konstrukcijām un ārskatu, bet interjeros ir mūsu izvēle. Mums patīk vintāžas stils, eklektika, efektīgas, krāšņās detaļas – gribam, lai pašiem ir patīkami un viesiem ir kur aci piesiet. Sapnis par pasākumu zāli nekur nav zudis, ir tikai jāturpina strādāt," atzīst Valters, kuram kovida spēriens nav apturējis vēlmi dzīvi svinēt un izrotāt. Lai arī ārpus žoga mētājas ne tikai pudeles, bet arī šjircis, lai arī neglītā pagaidu žoga nomaīņa pret metālkaluma cienijamāku versiju iestigusī visu instanču saskaņojumos un atļaujās, lai arī darbiem vēl neredz gala – izdarīto izvēli viņš nenožēlo.

Gaismas dārza zīmē

"Šis laiks man ļoti liek pārdomāt dzimtenes mīlestību, liek saprast, kas dzīvē ir svarīgi un kas ne. Ne jau kāda abstrakta vara, bet departamentos un amatos sēdoši cilvēki čakarē viens otram dzīvi, sirgst ar varas kompleksu, ir aizdomīgi un turas pie regulām tik ļoti, ka pazūd veselais saprāts, – es to pieredzu ikdienā... Neskatoties uz to, arī amatos sa-

CILVĒKS IR TĀDA RADĪBA, KAS GRIB SAJUST DZĪVĪBU, GRIB SVĒTKUS, GARĪGU PACĒLUMU, IZJŪTAS, KAS PADARA PAŠU UN DZĪVI LABĀKUS. DZĪVO SASKARSMI NESPĒJ AIZSTĀT NEKĀDAS TEHNOLOĢIJAS, ROBOTI CILVĒCISKĀS ALKAS NEPIEPILDĪS. LIELIE GODI – KĀZAS, KRISTĪBAS, BĒRES – NEDRĪKST BŪT PAVIRŠI. TAJOS IR DZĪVES PIEPILDĪJUMS, SVINĒŠANA.

stopami atsaucīgi, pretimnākoši un izpalīdzīgi cilvēki, par ko viņiem milzīgs paldies! Tāpēc teikt, ka nemīlu dzīvi un cilvēkus, es noteikti nevaru. Atliek viens – gribēt, vēlēties, tas ir visa pamats. Varbūt mēs esam aizmirsuši sapņot lielus sapņus?" pārdomās dalās Valters, kas, pēc izglītības būdams augsti kvalificēts grāmatvedis, sirdi saglabājis romantisku stīgu. To apliecina gan izjustā un profesionālā darbība svētku vizuālās gaisotnes radīšanā, gan jūsmā par vēl kādu muižiņas daļu – dārznieka māju. Tieši tā ticis kovida krīzes ārkārtas konkursa finansējums mantojuma glābšanas jomā, kad par 10 000 atjaunotas visas jumta konstrukcijas un uzlikts jauns, skaists kārniņu jumts. Saimnieks apliecina, ka NKMP un jebkurš cits finansiālais atbalsts ir ļoti svarīgs, taču uzsvēr, ka personiskie ieguldījumi katrā darba posmā ir pat divkārt lielāki par piešķirumu.

"Šis objekts mūsu nākotnes sapņos ir no paša sākuma – tik glezniecisks, unikāls, vizuāli skaists un fīfigs. Īsts piparkūku namiņš! Līdzvērtīgu Latvijā neesmu pamanījis. Taču stāvoklis kritisks. Dārznieka mājas detaļas ir pat vecākas par pašu muižu. Vidū pamatīgs mantēlskurstenis, taču veikta īpaši kritiska padomju laika pārbūve. Nograuts viss jumta uzspārējums, jumtus mainot pazudušas lukarnas... Ēka ir vienkārši jāglābj no sabrukuma, bet mēs gara acīm redzam vairāk – tie ir vai nu romantiski apartamenti ciemiņiem, vai mūsu pašu ģimenes māja, jo dzīvošana virs pasākumu zāles ir tikai pagaidu variants," Valters Ozoliņš par vīzijas trūkumu nesūdzas. Precīzāk – nežēlojas vis-

pār, bet pieņem lēmumus un dara. Savus biznesus viņš kopā ar ģimeni attīstījis tieši pēc 2008. gada ekonomiskās krīzes, par filozofiju izvirzot "cilvēciskumu un personisku attieksmi".

"Cilvēks ir tāda radība, kas grib sajūst dzīvību, grib svētkus, garīgu pacēlumu, izjūtas, kas padara pašu un dzīvi labākus. Dzīvo saskarsmi nespēj aizstāt nekādas tehnoloģijas, roboti cilvēciskās alkas nepiepildīs. Mēs neklonējam dinozauru fosilijas, vienkārši meklējam īsto dzīvē. Lielie cilvēku godi – kāzas, kristības, bēres – nedrīkst būt pavirši. Tajos ir dzīves piepildījums, svinēšana. To noformēšana mums balstās uz izjūtām," atklāj Valters Ozoliņš, kas kopā ar savu lolojumu uzņēmumu "Lakstos" šajos Ziemassvētkos sagādāja sabiedrībai vienu no gaišākajiem pārsteigumiem. Tie bija viņi, kas pēc kāda drauga lūguma Ropažu baznīcā izveidoja brīnumaino un iedvesmojošu "Gaismas dārzu". Cilvēki to skatīties brauca no malu malām, stāvēja garās rindās un pānāca autoru iecerēto – pabija

sajūtā, ka ir apstājies laiks, bet pats esi nedaudz virs zemes.

"Jaunākā meita pēc tam teica – es arī muižas parkā sakarināšu smukas lampiņas, iededzināšu un nolikšu ziedojumu kastīti. Varbūt savāksim naudiņu un uztaisīsim šeit īstu gaismas dārzu, visi atkal stāvēs rindā," kā joku atstāta Valters, taču tālu no patiesības tas nav – ģimene tiešām vēlas, lai šo īpašumu izbauda arī citi cilvēki. Saimnieks īpaši uzsvēr ģimenes pozitīvo ietekmi uz šo procesu – bez viņa mīļotās sievietes Kristīnes un divām burvīgajām meitām visam zustu jēga! Valters viņām saka vislielāko paldies par iedvesmu, neizskatīto mīlestību un vēlmi pasauli padarīt labāku.

"Nē, nekādu klanīšanas mums nevajag! Nesaucam sevi par muižkungiem un tā arī nejutamies. Tie laiki ir pagājuši. Vienīgais, kas mani kā sabiedrības locekli dara skumju – šādu glābšanu objektu Latvijā vēl ir tik daudz!" uz atvadām atzīst Valters Ozoliņš un atgādina par grību un dzīves svinēšanu – visos laikos tā atkarīga pirmkārt no cilvēka paša. 🇱🇻

Ozoliņiem patīk dekorēt tā, lai visi redz. Kādas šīs vāzes skatīsies vasarā?